

siden de skiltes ude i Haven, maaske fra sin Forlovede, tænkte hun videre (og Tungespidsen viste sig pludselig ikke mere). Saadanne Verdensdamer skulde jo kunne være saa lunefulde og plage deres Ofre paa det skammeligste. Hun havde virkelig ondt af ham. Men hun begreb da heller ikke, at han saa tankeløst havde kunnet kaste sig ud i noget, som dog aldrig kunde blive til andet end Ulykke for ham. — Men maaske var Forklaringen den, at hans Forlovede foruden at være meget smuk og meget rig ogsaa var meget koket. Det var nok en meget almindelig Egenskab hos jødiske Damer, — og i Grunden var han vist ikke saa lidt godtroende. Hun huskede nu ogsaa, hvordan Hofjægermesterinden engang havde slaaet paa, at han var kommen ret ufor- skyldt ind i det Forhold.

Henimod Maaltidets Slutning slog Per til almindelig Forbavselse paa sit Glas og rejste sig. Han udbad sig Tilladelse til at lægge Beslag paa Opmærksomheden et Øjeblik, — han vilde gerne benytte denne Lejlighed til at takke Hofjægermesteren og Hofjægermesterinden for den store og overbærende Gæstfrihed, han saa længe havde nydt her paa Kærsholm.

»De vil da ikke rejse fra os?« afbrød den sidste ham helt opskræmt og med et uvilkaarligt Blik paa Inger.

»Desværre! Jeg tør nu ikke længere overhøre